Κρυστάλλινη Παρτίδα

Του **Γιώργου Παπαχριστοδούλου**

Το παρακάτω διήγημα συμμετείχε στον διαγωνισμό δημιουργικής γραφής που διοργάνωσε η Καμπάνια «Ε, όχι και το νερό» (Θεσσαλονίκη), σε συνεργασία με την Κριτική Επιτροπή και την Περιφερειακή Ένωση Δήμων Κεντρικής Μακεδονίας.

Εκβολές του Αυγούστου και η παράσταση έρρεε στο Ρι ντελ Ω. Οι θερινές ονειρώξεις μεταξύ άμμου και σελήνης μαζί με εκείνη την αναπόφευκτη προσμονή του φθινοπώρου κινούσανε τον μύλο με τις κουβέντες, τα γέλια, τις ματιές. «Μπαίνουμε στον Υδροχόο και θα ανάψουμε φωτιές / οι καιροί…» και δώσ’ του τσουγκρ!

Όταν το ασημένιο φως καθρεφτίστηκε στην αρμύρα, εκείνη, κουρντισμένη από το μεσημέρι, όσο κοιτούσε το μακρόστενο κρύσταλλο να στέκεται άδειο, στεγνό, ανέγγιχτο, το ξεστόμισε, αφήνοντας ένα *αχ* να φύγει από την άκρη των ρόδινων χειλιών: «Δεν φάνηκε…». Ο κύριος Μίμης, συμπαθών του «συλλέκτη», όπως τον φωνάζανε στο καφενείο, εγκατέλειψε τότε το ταξίδι με τις πενιές και πλησίασε.

Αργά χτες, τον είχε συναντήσει να μονολογεί στην απάνω πόλη, μεταξύ της κόκκινης κρήνης και του μπαλκονιού της. Μα πουθενά νερό; Πουθενά; Βαταλαλούν οι βάτραχοι αυτόν τον μήνα, βαταλαλάνε και οι εραστές!

Στο μισοφέγγαρο ο κύριος Μίμης, παρακολούθησε τη συνέχεια: αφού ταλαντεύτηκε μεταξύ φυγής και εμφιάλωσης, ο «συλλέκτης» το αποφάσισε. Επισκέφτηκε το παρακείμενο μηχάνημα πώλησης χυμών-αναψυκτικών, έριξε με φανερή απέχθεια το πενηντάλεπτο στη σχισμή, γέμισε το κρύσταλλο. Ας είναι -στοχάστηκε- το νερό είναι νερό. Όταν ξυπνήσω, θα διυλίσω το σημαίνον και το σημαινόμενο.

Ωστόσο, άργησε να επιστρέψει. Κάτι τον ρουθούνιζε. Περπάτησε πέρα από τον πύργο, βούτηξε μήπως ανακουφιστεί. Τίποτα. Δεν

θυμόταν τι απέγινε το πλαστικό. Το παράτησε στο περβάζι, κάτω από τις πουά κουρτίνες ή το πέταξε στον κάδο ανακύκλωσης όταν εκείνο το νιαούρισμα πάνω στο δέντρο τον τρόμαξε επιταχύνοντας τις κινήσεις του;

Στην πρώτη περίπτωση η παρτίδα θα έχανε το νόημα μιας εξευγενισμένης αγνότητας, με το οποίο έντυνε τόσο καιρό τα πράγματα. Στη δεύτερη, με το ίχνος ενός προσωρινού ηθικού συμβιβασμού να έχει απομακρυνθεί, οι επόμενες κινήσεις στα τετράγωνα του άσπρου μαύρου αποκτούσαν μια επιπλέον γοητεία.

Τίποτε από τα παραπάνω δεν απασχολούσε τη Μνήμη. Πριν ξεκινήσει, έβαλε το γιασεμί στο βάζο του γραφείου, άδειασε το ποτήρι, το μετέφερε ως το ντελ Ω. Όταν ο κύριος Μίμης της επιβεβαίωσε εκείνο που ευθύς εξαρχής είχε αντιληφθεί από την άνοιξη, η υπόθεση πήρε τον δρόμο της.

Αφού ο «συλλέκτης» επιτέλους εμφανίστηκε, κάθε μεσημέρι τον περίμενε το άδειο κρύσταλλο. Εκείνη; Αμίλητο νερό. Το παιχνίδι συνεχίστηκε μέχρι εκείνο το πρωινό που τα πρωτοσέλιδα ανακοίνωσαν ότι οι κρήνες της πόλης θα αποκατασταθούν και θα λειτουργήσουν ξανά. Και αφού τα διλήμματα του «συλλέκτη» τα απαντούσε η πραγματικότητα, η Μνήμη είχε γυρίσει την παρτίδα.